

Φιλίες... φτερωτές

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Το μικρό μας πουλάκι άνοιξε με δυσκολία τα

μάτια του. Είχε μόλις καταφέρει να βγει από το αυγό του και τα φτερά του ήταν αδύναμα από την προσπάθεια που είχε καταβάλει, αλλά επιτέλους έβλεπε το φως του ήλιου και έπαιρνε βαθιές ανάσες για να νιώσει στα πνευμόνια του τον καθαρό αέρα.

Και εκείνη τη στιγμή, μόλις λίγα λεπτά μετά την έξοδό του από το αυγό, κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Τα άλλα τρία πουλάκια που βρίσκονταν μέσα στην αχυρένια φωλιά ήταν πολύ πιο μικροκαμωμένα από αυτό και το χρώμα των φτερών τους ήταν πολύ πιο ανοιχτό. Αλλά το πιο ανησυχητικό ήταν το βλέμμα τους. Το βλέμμα τους αυστηρό, εχθρικό, δεν σε άφηνε να πεις κουβέντα. Έτσι το σκουρόχρωμο πουλάκι μας στριμώχτηκε φοβισμένο σε μια γωνιά της φωλιάς και αποφάσισε να μη βγάλει μιλιά.

Μετά από λίγο ήρθε κι η μαμά των μικρών πουλιών:

- Ελάτε μικρά μου σπουργιτάκια, σας έφερα να φάτε», φώναξε χαρούμενη. Μα τι είναι αυτό μες στη φωλιά μου; Ποιος είσαι εσύ; Αν είναι δυνατόν! Ένας μικρός κούκος!

Τότε ήταν που κατάλαβε το πουλάκι μας τι συνέβαινε.

- Καημένο μου! Έλα να φας κι εσύ μαζί με τα σπουργιτάκια μου και θα σ' τα

Έτσι λοιπόν η μαμά των σπουργιτιών, αφού τάισε

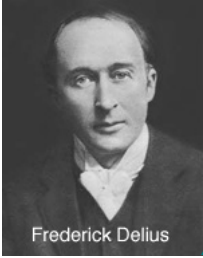
όλα τα πουλάκια της φωλιάς, εξήγησε στον μικρό φίλο μας ότι οι μαμάδες των κούκων έχουν το συνήθειο να αφήνουν τα αυγά τους σε φωλιές άλλων πουλιών, για να τα κλωσήσουν εκείνα. Επίσης, του είπε ότι θα μπορούσε να κάτσει όσο ήθελε μαζί τους. Και όσο για το φαί, θα το μοιράζονταν όλοι μεταξύ τους. Τα σπουργιτάκια ξίνισαν τα μούτρα τους στην αρχή ακούγοντας αυτό το τελευταίο, αλλά μετά από λίγες μέρες όλα συμφιλιώθηκαν με τον διαφορετικό τους

Έντεκα μέρες πέρασαν και όλα κυλούσαν

ομαλά. Όμως μια μέρα πέρα από τα βουνά, από τα βάθη του δάσους ακούστηκε ένας περίεργος ήχος: «κου - κου». Ο μικρός μας κούκος ανατρίχιασε. Ο ήχος αυτός τον συγκίνησε και τον γαλήνεψε ταυτόχρονα.

- Κάποιος κούκος κελαηδεί εκεί πέρα, αναφώνησε η μαμά των σπουργιτιών, κι είναι ο πρώτος που ακούμε φέτος. Αυτό σημαίνει παιδιά ότι έχει μπει πια η άνοιξη! Για αυτό τραγουδάει αυτός ο κούκος. Γιορτάζει τον ερχομό της εποχής των λουλουδιών!».

Frederick Delius

Άκουσε το κομμάτι «**Ακούγοντας τον πρώτο κούκο της άνοιξης**»

%frederickkoykos%

- Πρέπει να πάω να τον βρω! ψέλλισε ο μικρός μας κούκος. Πρέπει να βρω κι άλλοτε σου ανέλαβε Γεώργιου, δεν μπορώ να μείνω για πάντα σε αυτή τη φωλιά!

Έτσι, αφού ευχαρίστησε και χαιρέτισε τη μαμά και τα

μικρά της, και αφού έκανε πρώτα λίγες δοκιμαστικές πτήσεις, για να ελέγξει τη δύναμη των φτερών του, ο κούκος μας ξεκίνησε το ταξίδι του. Τα κύματα του αέρα τον βοηθούσαν στο πέταγμα. Πού και πού ορμούσε προς τα κάτω, προς τα δέντρα, μήπως δει κάποιον άλλον κούκο. Αλλά πάντα απογοητευόταν. Δεν υπήρχε κανείς τριγύρω. Μόνο κανένας σκίουρος ή κάποιος λαγός ξεμυτούσε πότε - πότε, για να δει ποιος ήταν ο φτερωτός επισκέπτης. Όμως το πουλάκι μας δεν θα τα παρατούσε εύκολα. Έπαιρνε βαθιά ανάσα και συνέχιζε το πέταγμα. Τα δάση από κάτω του καταπράσινα, τα βουνά επιβλητικά και το φεγγάρι στον ουρανό τού έδειχνε το δρόμο. Γιατί ξέχασα να σας πω, ο κούκος μας πετούσε μόνο τη νύχτα, τη μέρα ξεκουραζόταν.

Camille Saint-Saens

Άκουσε το κομμάτι: «**Ο κούκος στα βάθη των δασών**»

%koykosdasos%

Έτσι λοιπόν μια μέρα, την ώρα που ο ήλιος ανέτελλε λαμπερός,

κούκος μας προσγειώθηκε στην καρδιά ενός δάσους κι έψαξε κάποια κουφάλα

δέντρου, για να αναπαυθεί. Όμως καμιά δεν ήταν άδεια – όλες ήταν πιασμένες από κουκουβάγιες. Όμως ξαφνικά, μετά από πολύ καιρό, ξανάκουσε εκείνο το «κου – κου». Προσπέρασε γρήγορα ένα ξέφωτο και τον είδε: ένας χοντρός γκριζός γερο – κούκος στεκόταν αγέρωχος σε ένα κλαδί.

- Καλησπέρα! φώναξε με χαρά.

Βλέμμα όλο κακία και του είπε απειλητικά:

- Ήρθες να κλέψεις την περιοχή μου; Φύγε

αμέσως από εδώ! Αυτό το ξέφωτο μου ανήκει! Μπρος, δρόμο! και όρμησε να επιτεθεί στο πουλάκι μας.

Τρομαγμένος ο μικρός μας φίλος, πέταξε γρήγορα μακριά. Αλλά δεν καταλάβαινε. Γιατί τον είχε διώξει ένα πουλί με το οποίο ανήκαν στο ίδιο είδος; Ίσως να μην τον κατάλαβε, γιατί ήταν γέρος και δεν έβλεπε καλά. Ίσως έπρεπε να πάει να του εξηγήσει...

- Μην στεναχωριέσαι, έτσι είναι όλοι οι κούκοι! Μαγκούφηδες και μοναχικοί! τραγούδησε ένα χαμογελαστό μικρό πουλάκι, το οποίο είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή. Αχ, καλέ κι εσύ κούκος είσαι! Ωραία, αυτό μας έλειπε τώρα: ακόμα ένας μαγκούφης να τραγουδάει όλη την ώρα «κου – κου» μες στη μιζέρια και στη μελαγχολία, συμπλήρωσε.

τραγουδάμε παρέα. Δε μου
; ρώτησε ο κούκος.

- Καθόλου κακή ιδέα,

απάντησε μες στο χαμόγελο το μικρό πτηνό.

Είμαι το αηδόνι. Μου αρέσει να τραγουδάω όταν βγαίνει ο ήλιος τα πρωινά. Θεσ να τραγουδήσουμε τότε μαζί; Σε λίγες ώρες ο ήλιος ανατέλλει.

- Μα εγώ μόνο το βράδυ είμαι ξύπνιο και τραγουδώ. Το πρωί κοιμάμαι, αγχώθηκε ο κούκος μας.

- Άκου τότε τι θα κάνουμε: εσύ θα τραγουδάς όλο το βράδυ και θα νανουρίζεις τα ζώα του δάσους με το ήρεμο «κου - κου» σου και εγώ το πρωί, που εσύ θα πηγαίνεις για ύπνο, θα τους ξυπνάω γλυκά γλυκά με το κελάηδημά μου. Έτσι όλο το δάσος θα έχει πάντα το τραγούδι του. Τι λες;

Άκουσε το κομμάτι «**Ο κούκος και το αηδόνι**»

%koykosaidoni%

Ο κούκος μας συμφώνησε με ενθουσιασμό. Τα δυο πουλιά έγιναν φίλοι και από τότε τραγουδούν μια ο ένας μια ο άλλος και το βουνό μέχρι και σήμερα πλημμυρίζει από χαρά καθώς αντηχούν οι μελωδίες τους απ' άκρη σ' άκρη στα δάση του. Γιατί οι φίλοι δεν χρειάζεται να μοιάζουν εξωτερικά, για να είναι φίλοι. Το μόνο που χρειάζεται είναι καλή διάθεση, αγνές προθέσεις και καλοσυνάτη καρδιά.